

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

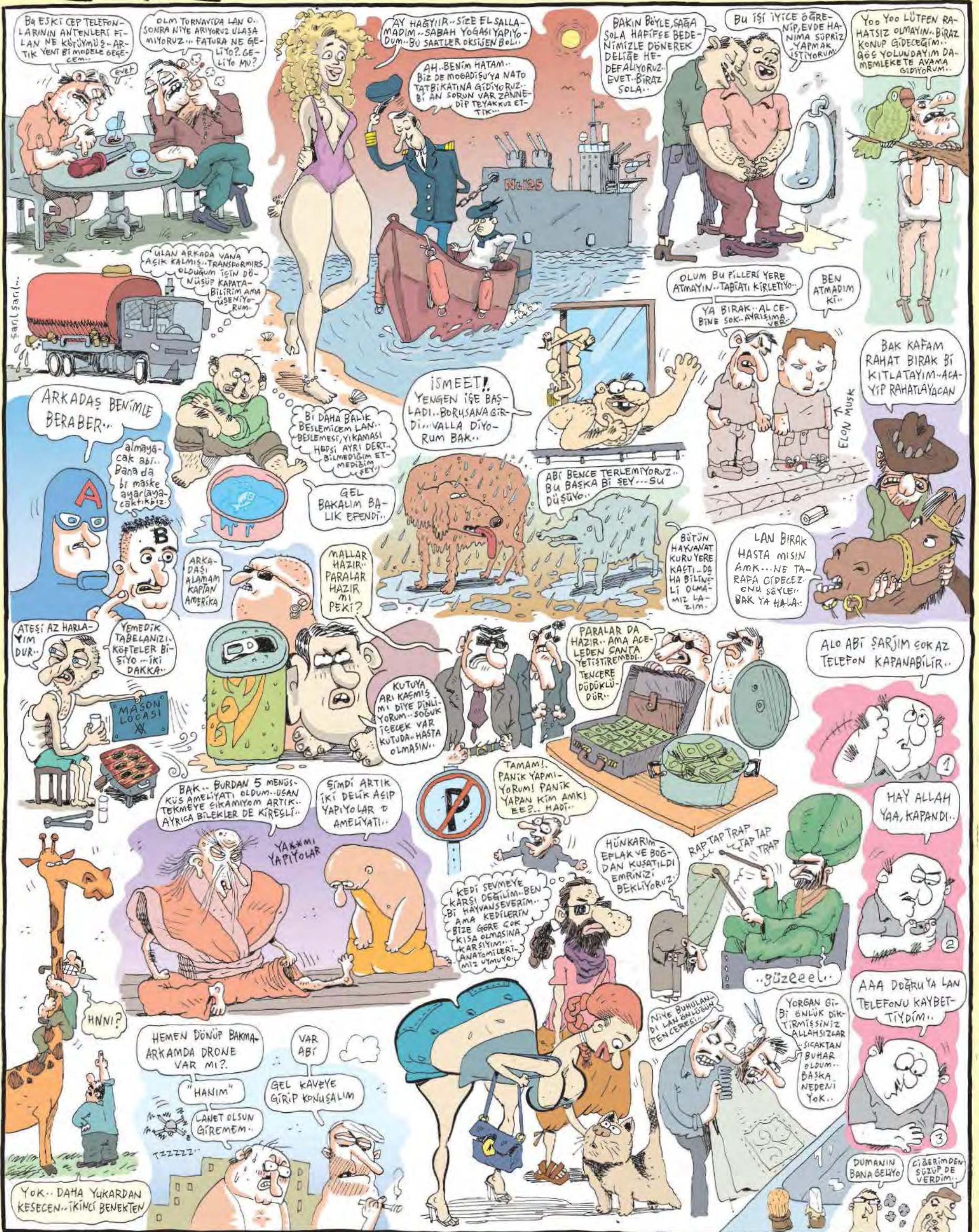
13 EYLÜL PERŞEMBE
SAYI: 2018/37 No: 576
5 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

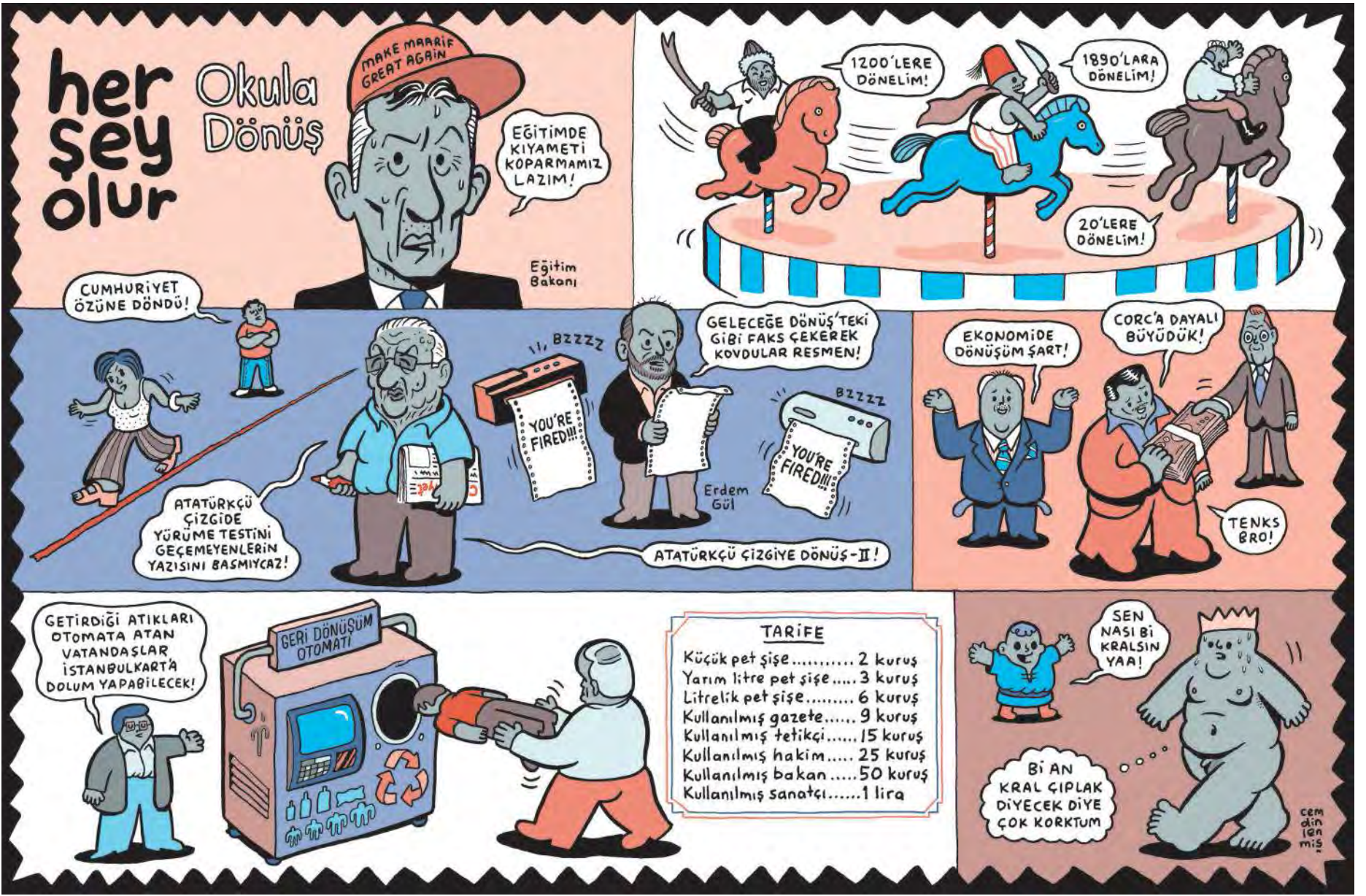

Ucuz dolar skandalına Halkbank'ın ardından
Vakıf Katılım Bankası da dahil oldu

PARAM OLSA DA
BEN ALSIAAAMM!

Normal şartlar altında, bir ülkenin güvenlikten sorumlu bakanı, devlet suç işlese bile bunu kabul etmez.

Tarihimizdeki bütün "münferit bunlar" "devlet suç işlemez," laflarının ardında bu yatar. Çünkü suç işlediğini yani vatandaşlarıyla yaptığı toplumsal sözleşmeyi ihlal ettiğini itiraf eden bir devlet, tıpkı posta teşkilatı çalışmayan bir devlet gibi işlevsiz yağmacı bir organizasyondan başka bir şey değildir. Hemen her devlet kendi varlık sebebi olan hukukunu çiğniyor olsa da bu yüzden hukuksuzluğunu itiraf etmez. Ama **Yeni Türkiye** görünen o ki başka bir açıdan dünyanın en şeffaf devletlerinden biri hâline gelmiş, en yetkili ağızlarından yargısız infaz yaptığını hiç çekinmeden söyleyebilen bir organizasyona dönüşmüştür.

Normal şartlar altında, Karadeniz yaylalarının belirgin bir mimarisi vardır. Dağınık yerleşim, yükseltilmiş ahşap evler, evlerin altında aynı zamanda evleri de sıcak tutan ahırlar, evlerin içinde hem soba hem ocak hem fırın olarak kullanılan kuzineler gibi. Ama **Yeni Türkiye** Karadeniz yaylalarının mimarisine bir de yıllardır eksikliği duyulan katlı otoparkı ekleyerek bir hasrete son vermiştir. Zira herkes bilir ki katlı otoparkı olmayan Karadeniz yaylası yayla sayılmaz.

Normal şartlar altında, koruma altındaki, çivi dahi çakılması izne bağlı bir yapının şaibeli bir şekilde yanması, daha sonra da o yapının etrafındaki kesilmesi yasak ağaçların her nasılsa onlarca yıl sonra ansızın kuruması, namuslu bir savcı için tek başına delil teşkil eder ve soruşturma açılır. Ama **Yeni Türkiye'de** bütün bu olayların ardından harekete geçecek tek kişi normalde fail olarak sorgulanması gereken kişinin inşaat bürosudur.

Normal şartlar altında, bir devlet vatandaşlarından yasalara uymalarını, vatandaşlık haklarını kullanırken aynı zamanda ödevlerini de yerine getirmelerini bekler. Ama **Yeni Türkiye** vatandaşlarına spot döviz piyasasında işlem şartlarından tutun da kendi evlerinde şarbon testi yapmalarına kadar bir dizi akla zarar sorumluluk yüklemektedir.

Normal şartlar altında, özellikle enerji yatırımları süreklilik sağlayacak şekilde planlanır. Ama **Yeni Türkiye'de** bilhassa HES demek sadece ve sadece devletten ihale için alınacak para demek olduğundan kurulan onlarca HES, kuruldukları dereleri tüketmiş, işlevsiz hâle gelmiş ve bırakın yatırım maliyetlerini karşılamayı, muhtemelen kuruldukları köylerdeki evlerin ampulünü yakmaya yetecek kadar dahi elektrik üretmemiştir.

@baris_uygur

Kaç Yıladı? FIRAT BUDACI

Ankara Ayrancı muhtar adayı Cem Yağbasan, seçilmesi halinde Ayrancı sakinlerine pazar sabahları Tai Chi eğitimi vermeyi vadeden **6 yıl**,

Luket Hazır Döner, "**Tek etlilik**" sloganıyla piyasaya gireli **7 yıl**,

Hande Yener'in, Demet Akalın ve Serdar Ortaç'ın şarkıları için yaptığı "bakkal şarkısı" yorumuna alınarak tazminat davası açmaya karar veren **İstanbul Bakkallar Odası Başkanı İsmail Keskin**, "Bakkal amcalar, baba yarısıdır..." diyeli **11 yıl**,

Seren Serengil, David Beckham'ın bir yemekte karşısındaki kadının ayaklarını masa altından okşaması haberiyle ilgili fikrini beyan ettikten sonra, "Türkiye'nin en güzel ayakları olan sanatçısıyım," diye ilave ederek sadede geleli **13 yıl**,

Japonya'da, Pokemon'un "Electric Soldier Porygon" bölümünü seyreden 685 çocuk, patlayan kırmızı ve mavi ışıklar yüzünden baş dönmesi, görme bozukluğu, mide bulantısı, kusma, titreme şikayetleriyle

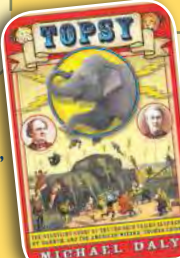
Brezilya'nın Chapeco kentinde düzenlenen festivalde, "Kafamı Kontrol Ettirdim" isimli şarkıyı söylerken gaza gelip seyircilerin üzerine atlayan solist yüzüstü yere çakılalı **7 yıl**,

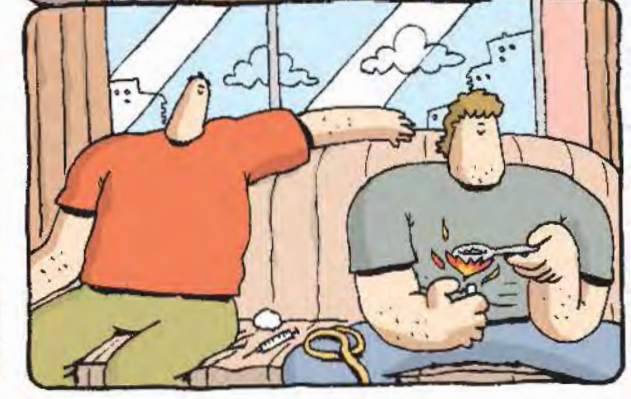
Muhtar adayı Süleyman Sevindik, seçmenlere ücretsiz mezar sözü vererek vaadini öbür dünyaya taşıyalı **9 yıl**, (**Süleyman Sevindik seçimi kazandı**.)

Yılmaz Morgül, katıldığı bir programda hüngür hüngür ağlayarak eski sanatçıların yenileri yok saydığını haykırdıktan sonra, bayılıp yok olalı **12 yıl**,

Ahu Tuğba, Hürriyet gazetesine verdiği bir röportajda, ikinci kocasından boşanmanın yollarını ararken televizyonda gördüğü "Aslan adamı yedi" haberi üzerine kocasını yemesi için bir aslan aldığını söyleyeli **13 yıl**, (yeme yok, ama gerçekten almış, ayrıntılar Instagram'da)

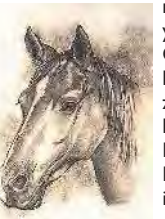
Bakıcılarını öldürdüğü gerekçesiyle idamına karar verilen Topsy isimli filin elektrikle infazını öneren Thomas Edison işi üstleneli **115 yıl olmuş**

Merhaba.

Öğluma at çalmam lazım. Konuya da böyle de giriş yapınca bir acayip oldu biliyorum ama öğluma at çalmam lazım. Bu başka türlü nasıl söylenebilir, bilmiyorum ki. Öğluma at çalmam lazım. Ne yapıp ne edip benim o atı çalmam lazım. Çalmam lazım da çalmam lazım, çalmam lazım da çalmam lazım. Hazar beyefendiye ne zaman Koşuyolu'ndaki büyük parka götürsek, sallanan bir at var orada, ona biniyor hep. Başka hiçbir şeyi gözü görmüyor. İlla o at olacak, ona binecek. Başka ata da binmiyor. İlla o at olacak ama. O atla kendi içinde çok değişik bir ilişkisi var. Bir bağ kurmuş o atla, bunu ne biz bilebiliriz, ne de hiç kimse bilemez. Mez. Ez. Zeh. Hayır henüz konuşmuyor da Hazar. Konuşsa soracağım. "Hayırdır" diyeceğim ya, "nedir" diyeceğim "senin bu atla olan ilişkin, hayret bir olay, halla halla ya" diyeceğim. Hep bunları diyeceğim de, konuşmuyor ki bir yanıt alabilsem kendisinden. Ah bir yanıt alabilsem kendisinden. Bir rahat etsem öyle. Yok aga ya, yok. Konuşmuyor çocuk. "Yirmi altı aylık bir insansın, artık bence konuşmanın vakti gelmedi mi acaba" diye sormak istiyorum. Çocuğumuz diye demiyorum, süper zeki bir çocuk olduğunu düşünüyorum kendisinin. Ayakkabıdan radyo yapan bir çocuk. Ateş ediyor. Atom boy. Bence bu yüzden konuşmuyor zaten. Konuşmak onun için çok basit bir eylem. "Ne konuşacağım" diyor. Bol bol düşünüyor bence şu anda. Kim bilir neler neler düşünüyor. Gerçekten çok korkuyorum. Çocuğumuzun neler neler düşündüğünü düşündükçe çok korkuyorum. Çocuğumuzdan çok korkuyorum. Ne düşündüğünü bilememek beni çıldırtıyor. Ürkütüyor. Tüylerimi ürpertiyor. Ne diyordum, at. Hastası atın. Dünyayı gözü görmüyor o attan başka. "Salıncağa bin", "yok", "kaydırdıktan kay", "yok", "tahterevalliye binek", "yok", "parkın bin türlü nimeti var, yararlanak", "yok, ata bineceğim ben, hem de sadece bu ata bineceğim, başka da bir ata binmeyeceğim, keçi var orada, ona da binmeyeceğim". Böyle bir çocuk. Geçenlerde de Özlem'imle yine parka gitmişler, Özlem'im aradı parktan. At kırılmış. Kim kırdıysa nasıl olduysa kırılmış at. Atın dibi yerinde duruyor, atı da kenara bir yere koymuşlar. Hazar bir atın dibine bakıyormuş, bir ata. İçin için ağlamış, o olmuş. Yüreğim yandı. Daha sonraki günlerde ise hep atının orada matem tutmuş. Bir kez de ben götürdüm, o acıyı gözümle gördüm. Dedim "bu böyle olmayacak, bu atı çalmak, eve götürmek zorundayım bir baba olarak". Çünkü baba olmak demek, insanın çocuğu için yapamayacağı hiçbir rezilliğin kepezeliğinin olmaması demek. Plan yaptım günlerce. Yağmurlu bir gecede parkta kimse olmazdı. Yağmurlu geceyi bekledim. Nihayet yağmurlu bir gecede, gecenin köründe hatta, parka gittim. Çalacağım atı. Parka gittim, bir de ne göreyim. Yapmışlar atı. Tamir etmişler. Bayağı yerli yerinde duruyor öyle. Bir de sapasağlam yapmışlar. Eskişinden sağlam olmuş. Şöyle bir başından tutup sağa sola salladım, yemin ediyorum, kim yaptysa muhteşem yapmış, ellerine sağlık, o derece. Eve döndüm, gecenin kör karanlığında Özlem'im uyardırdım. "Atı yapmışlar" dedim. "Nasıl yapmışlar" dedi. "Süper yapmışlar, muhteşem olmuş" dedim. "Yarın gidin yine parka, binsicin ata" dedim. Ertesi gün Özlem'im aradı parktan. "E at duruyor yine kenarda öyle, hani yapmışlardı" dedi. "Ha o zaman ben başka atla karıştırdım, gece çok karanlıktı, seçemedim demek ki" dedim. Hırsızlık yapmak da gerçekten çok zor. Hüner istiyor. O hüner yok bende. Dikkat istiyor, özen istiyor. Gerçekten çok zor bir şey bence hırsızlık yapmak. Buradan bütün hırsız arkadaşlara saygılar sunuyorum. Gerçekten de başka bir atla karıştırmışım. Koca park ağabey bir de, çok at var. Velhasılkelam, şimdi yine uygun zamanı bekliyorum. Aslında bekçiden de isteyebilirim. Uygun bir dille meramımı anlatsam verir hatta bence. Ama vermezse de işaretler beni. At yok olursa benim yürüttüğümü anlar. Öff, çok zor durumdayım. O atı mutlaka alacağım oradan. O at bu eve gelecek. Umarım kırık atın peşine düşmezler. Çünkü eğer düşerlerse peşine, beni mutlaka yakalarlar. Her yerde kamera var. Evime gelirler. Çocuğumun altından atı alıp beni de mapise atarlar. Lan ne zormuş baba olmak. Büyük kahırbelaymış. Parasıyla gidip başka bir at alsam o da olmaz. İlla bu at olacak. Öff. Büyük çaresizim. Resmen bu benim çok büyük bir çaresizliğim.

æ Selimiye'de bisikletimle turlarken yine öyle, ara ara uğradığım bir kebabçı var. Sahibi beni ne zaman görsün, "oo, müsait misin" diyerek masama oturuyor. Soruyu soruyor ama kesinlikle cevap beklemiyor. Oturuyor. Siğarasını yakıyor. Çayı geliyor. Muhabbet başlıyor. Ve her defasında mevzu ülkeye siyasete geliyor. O her şeyin güzel olduğuna inanıyor, ben ise o kadar da güzel olduğuna inanmıyorum. Bayağı koskoca adama her defasında hayat dersi verip ayrılıyorum sonra oradan. Çok net ağır laflarım olabiliyor. Sanırım bir kişi bir kişidir diyorum ve ben bu adamı kademe kademe eğitiyorum. En son uğradığımda, "dolar yüro yükseldi ya, bizim işler tabii biraz düştü" dedi. İlk kez bu adamın ağzından böyle bir şey duyuyorum. Sanırım dersler etkisini göstermeye başladı. Yok öyle "ben kebabımı satayım, bir şeye de karışmayayım". Öle yok öle.

æ Hoşça kal.

"İlahiyya"

14 Eylül Cuma / BKM Mutfak Çarşı / Saat: 20.30 / Bilgi: 0212 327 72 00

Furkan Özçoban

RICHIE RICH

Savaş, herkesin sadece bir kere yemek yediği, merkezi yerde bir büfe gibidir. O büfeleri bilirsiniz. Misal Taksim'in göbeğinde dirler ve hayatınız Taksim'de

geçtiği hâlde sadece bir kere orada yemek yemişsinizdir çünkü insanüstü bir kötülüktedir her şey. Ama yine de iş yapmaya devam eder o büfe çünkü neticede meydana yolu geçen milyonu aşkın insandan üç beş kurban, sürekli vitrinine falan aldanıp keriz gibi gider yer. Kimse "Oğlum orada yemeyin," öğüdünü dinlemeyi ya da en azından bu öğüdü dinlemeyen birileri sürekli ülkenin en boktan tostlarını, en berbat dönerlerini falan yediği için büfe açık kalmaya devam eder. İşte savaş da böyle bir şeydir: Gerçekten savaş tecrübesi olan, akli başında hiç kimse bir daha savaşmak istemez. Hani "Savaş askerlere bırakılmayacak kadar ciddi bir konudur," derler ya; aslını isterseniz savaş politikası da daha önce savaşmamışlara bırakılmayacak kadar ciddidir. Bir insanın hiç muharebeye girmemiş, oğlunu torununu askere göndermemiş olması utanılacak bir şey değildir. Ama aynı insanın binlerce, on binlerce insanın oğlunu, akıl dışı hayaller uğruna, hele bir de kendisine kıytırık bir siyasi mevzi kazanmak için birer piyon gibi muharebe meydanına sürmesi sadece ahlâksızlıktır.

Düşünecek olursanız liberal demokrasi statükoculuğun diğer adıdır. Liberal demokrasi her fikrin özgürce dile getirilmesini, her fikirden insanın bir arada farklı fikirleri dile getirerek yaşamasını olanaklı kılmayı vaaz eder. İyi, güzel. Akla yatkın, "Zaten kim böyle bir şeye itiraz edebilir ki?" dedirten türden bir şey yani. Ve tüm diğer ilk bakışta akla yatkın görünen şeyler gibi dev bir kolpa. Zira herkes her fikri dile getirsin demek, "Aman Ali Rıza Bey ağzımızın tadımız kaçmasın," demekle aynı kapıya çıkıyor. Liberal demokrasi içerisinde sosyalizmi de savunabiliyorsunuz, şeriatı da; anarşizmi de savunabiliyorsunuz korporatist otokrasiyi de. Dilediğiniz gibi savunuyorsunuz ama yapamıyorsunuz. Çünkü yaptığınız zaman liberal demokrasi olmuyor. Yani özetle liberal demokrasi herkesin her tür düzeni savunabildiği bir düşünce özgürlüğü ama kimsenin düzeni değiştiremeyeceği bir ortam savunuyor. Zaten bir yerde halkın neredeyse tamamı, genellikle de serbest piyasa ekonomisi dışında bir sistemi tesis etmeye kalktığında nedense bombardıman yapmaya, o ülkenin başına eli kanlı diktatörler yerleştirmeye hiç çekinmiyor bu arkadaşlar. Valla bu da statükoculuk değilse ben de hiçbir şey bilmiyorum. Yani tamam, çok da bir şey bilmiyorum orası ayrı da benim aklıma da başka bir açıklama gelmiyor.

Aradan yıllar geçti sonunda küçük Amerika olmaktan kurtulduk büyük Amerika olduk. Biliyorsunuz Amerika fırsatlar ülkesi. Ama yaklaşık iki yüz elli yıllık Amerikan tarihinde görülmemiş fırsatları biz sunmaya başladık, resmen küçük değil büyük Amerika olduk: Bir gecede yarı fiyatına dolar alma fırsatları sunmaya başladık. Başka dükkânlar dolar satarken "Ağbi valla bize geliş zaten 6.40," derken bizzat devletimize ait finans dükkânları "Gel birader maksat işin görülsün, ayağın alışsın, at bir siftah yeter," der oldu. Dünyanın ilk esnaf tipi bankacılığı, spot döviz piyasasında toptan fiyatına perakende satışları, patron çıldırdı bankacılığı ve abi gönlünden ne koparsa paritesi Türkiye'de gerçekleşti. Bize bugünleri yaşatan, sırf bize bugünleri yaşatmak için ülkemizdeki bütün sıkıcı monşerleri, elit zevatı, zekasıyla toplumun bir kesimini aşağılayan kibirli kibirli kovup yerine gondolu denize uçan lunapark işletmecilerini getirdiği için hepimiz Yeni Türkiye'ye minnettar olmalıyız.

Ve son olarak her şeyi, bir başka şeye benzeterek anlatmaya çalışmak, ben de biliyorum evet, dev hıyarlık. Ama uzaktan bakınca en azından andırmıyor mu sizce de?

SİNEM

Kendindekinden memnun.

"Bir ihanet borcum olsun beyefendiye, Elbet bulunur bir ödeyen Benim yerime..." - Gülşah Elikbank

TÜRKİYE: Kuzey Kore, despotik liderin elinde. Güney Kore, serbest piyasanın vahşi kurallarına bağımlı. Türkiye, maşallah, iki Kore'nin toplamı gibi...

SOSYALİZM: Geniş zamanın en önemli sosyal sorumluluk projesi...

MEMLEKET: Hepimiz aynı gemideyiz, bir tek Kılıçdaroğlu, Sütü Seven Kamyon Şoförü...

HOCANIN ODASI: 7 Aralık 1979. İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi öğrencileri, o sabah amfide oturmuşlar, dakikliğine hayran oldukları hocaları Prof. Cavit Orhan Tütengil'i bekliyorlardı. Hoca gelemecekti, dokuzdaki derse geç kalma telaşıyla çıktığı evinden otobüs durağına giden yolda cansız yatıyordu. Faşist tetikçiler tarafından katledilmişti. Dönemin laneti olan aydın cinayetlerine, bir büyük değer daha eklenmişti. Sosyoloji bölüm başkanı Profesör Tütengil, suikastlerin ardarda geldiği günlerde, "Sıra bizde galiba" dedikten onaltı gün sonra, uğursuz eller tarafından çapraz ateşe tutulmuştu. Pir Sultan dememiş miydi "Kaçınıcı ölmem bu hain" diye. Hoca, gelecek için yalın konuşmuştu: "Benden yarına kalacak olan namusluca yaşamış bir hayat, kitaplarım ve çocuklarım olabilir..." İşte bahsettiği o kitapları, o kokusu insanın içine işleyen çalışma odasını, o gözlerini yaşartan kütüphanesini gördüm geçen hafta. Değerli dostum Ali Mazlum, hocanın torunu. Levent'teki evi aynı haliyle korumuşlar. Evin her köşesi, ışıklı bilgelikle selamlıyor zamanı.

Fikret Mualla'nın, Bedri Rahmi'nin, Zeki Faik İzer'in hocaya armağan resimlerini setrettik, Ruhi Su'nun imzalı plaklarını dinledik, balkonda çok haysiyetli çaylar içtik... Zalimin değil, mazlunun yanında olmak ne güzel. Zaten 'Zalim' diye insan adı yok lakin gönülsüz 'Mazlum' her daim dünyamızı güzelleştirecek. Geleceğimizi krallar, imparatorlar, tiranlar değil, profesörler şekillendirecek. Kurşunların gücü, kalemleri kırmaya asla yetemeyecek. Nur içinde yat Cavit Orhan Tütengil Hocam...

EKMEK: Bir arkadaşımın dedesi, kıtlık yıllarında sıkıntı çektiği için her dışarı çıktığında üç-beş ekmeği alıp dönmüş, "Bulunsun" diye...

BEYEMEN CLUB: Reklam kitapçığına baykuşun gözlerinin içine markalarını terletmişler. Peki ne hakla? Baykuşlara hangi güzelliği sundunuz, nasıl bir 'jection' yaptınız ki, sözleşmeli model gibi imajından ferahfeza faydalaniyorsunuz efendim?

BİRİNCİ ESKİ: Rus, kartları yeniden karıştır / Çerkez, vefa insanlığı varıştır / Laz, fıkrayı fıkraya yapıştır / Arnavut, votkamla eriği çalıştır!

KARAMAZOV KARDEŞLER: Baba Karamazov ile büyük oğul Dimitri'nin aşık ve bu sebeple düşman oldukları Gruşenka, bence romanın en cazibeli kadını. Bu yüzden, kitabı "Baba, Oğul, Kutsal Rus!" diye yorumladım. 'Rus' düzeltilmiş, 'Ruh' olmuş, orijinalini bilin istedim. Ha yazıda dizgi yanlış olmuş, ha traş olurken yüzünde kesimler, valla aynı sinir bozukluğu. Konudan ayrı değil, Karamazov Kardeşler'deki sevdiğim

hemcimsim de, elbette Alyoşa. Dostoyevski yaşasa, sırada Alyoşa'nın romanı varmış, ne hazin bir mahrum kalış, ah be yahu...

KIZIMIZ OLACAKTI: "Şu an Frankeşteyn'in kızı gibiyim, her yerim ayrı oynuyor" dedi, az uymuş bir arkadaşım...

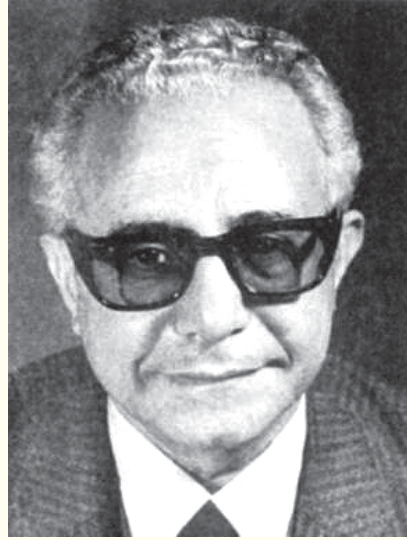
KOMŞU ERMAN DEDİ Kİ: "Üçlü olan hangisiydi, İzel Çelik Ercan mı, Ferda Anıl Yarkin mı?!"

BİRİLERİ DÜĞMEYE BASTI: Ve böylece "İki Solistten Şarkılar" dinledik...

ALKOL DOSTUNUZ DEĞİLDİR: Bir arkadaşım iç ha iç, sonra merhabası, muhabbeti olan ki arkadaşına yürü, şursuzca kızı ikna etmeğe çalış, kolundan tutup "Yaşatırım seni!" falan de. Façasını gizlemeden anlattı. "Ben zor idare ediyorum, nasıl yaşatırsanız artık bi de" diye anlattı. Yaşatırım seni! Çok fena vallahi. "Alkol dostunuz değildir" yazıyor şişede, kutuda. Eksik. Doğrusu şu: Alkol bariz düşmanınızdır...

LİKİTTE İLK ÜÇÜM: Su, bizim kahve, bir de 42 numaralı Tirebolu çayı...

ÖZTÜRK SERENGİL: "İnek yalaması, saç çıkarmayı güçlendiriyor" içerikli gazete haberini takiben, Öztürk Serengil'in kırsalda set arabasını durdurması, çobanı çağırıp 20 lira karşılığında ineğin kafasını yalamasına ikna etmesi, ineğin evvela yalamaması, kafaya tuz dökülmesi, tuzun

Mustafa Satıcı

instagram.com/cemguventurk

CEM GÜVENTÜRK

*"kendimi
durduracak
değilim"*

Fırat Budacı

Kitabımın üçüncü ve en uzun bölümü (yaklaşık 250 sayfa) **"BİR DÜĞÜN GECESİ"** ana başlığında gelin ve damadın salona girişlerinden düğünün sonuna kadar geçen yaklaşık beş saati anlatıyor. Bu bölümün başında giriş müziklerini **"Komparsita'dan Hans Zimmer'e Giriş Müzikleri"** başlığı altında listelerken, eninde sonunda Ankara havasına teslim olacak düğünler için bu giriş müziklerinin çok da önemli olmadığını ispata girişiyorum. Gelin ve damadı görünce, tutamadığı gözyaşlarının herkes tarafından görülmesini isteyen anneleri anlattığım, **"Yavrum Benim!"** başlığına, lacivert ya da bej tayyör giydirilerek bir daha kalkmamak üzere ön masaya yerleştirilmiş büyükkannelerin ölümcül durumunu da ekliyorum. Sonrasında, **"Sahne Sizin"** başlığı altında, yapışmış bir buz kalıbı gibi yekpare salınan çiftlerden, dans için kurs alan çiftlere kadar geniş bir yelpazede gelin ve damadın ilk dansını inceliyorum. Ardından, **"Siz Sahnedeyken Biz"** başlığı altında, sahnede ilk dans sergilenirken davetlilerin durumuna göz atıyorum. Bu oldukça karışık bölüm kendi içinde, **"Bizi Arka Masaya Atmışlar"**, **"Henüz Evlenmeyen Kuzişler Sahnedeki Mutlu Tabloya mı, Yoksa Kendi Bahtsızlığına mı Ağlıyor?"**, **"Alkolü Görünce Keyiflenen Eniştelere ve Bu Eniştelere Nefret Eden Teyze ve Halalar"**, **"Ordövr Tabagı Unutulduğu İçin Telaşlanan Davetliler"**, **"Tabaktaki Salamı Yemeyen Tokgözlüler Elit midir?"**, **"İlk Dansa Dâhil Olan Kahraman Çift ve Ardından Patır Patır Kalkan Diğer Çiftler"**, **"Kendinden Küçük Bir Ergenle Dansa Kalkan Post-ergen Kızlar Üniversiteyi Kazabilir mi?"**, **"Danstaki Profesyonellikleri Gençliklerinden Daha Görkemli Olan Tangocu Yaşlı Çift Neyin Peşinde?"**, **"Şarkı Bitiminde Hemen Oturan Çiftlerin Seks Hayatı da Kötü mü?"**, **"Mecburen Piste Çıkan Düğün Sahibi Anne Babalar Dans Ederken Birbirlerine Bakmak**

ÖMRÜM VEFA EDERSE EN BÜYÜK PROJEM -II-

Geçen haftanın özeti: Geçen hafta "Düğün" adını verdiğim yaklaşık 400 sayfalık kitap projemin, düğün hazırlıklarını anlatan "Tatlı Telaşlar" ve düğün günü akşam saatlerine kadar yaşananları anlatan "Bugün Çok İsimiz Var" bölümlerini tanıtmışım. Bu hafta, kitap projemin tanıtımına düğün saatlerini anlatan bölümler devam ediyorum.

Yerine Neden Etrafa Bakıyorlar?" gibi bir sürü alt başlığa ayrılıyor. İlk dansların ardından tenhalaşan pisti dolduran çocukları, tül etek giydirilerek erken dönem geline çevrilen kız ve papyon takıldığı halde efendi olamayan erkek çocuk örnekleri üzerinden inceliyorum. Çocuklara ayırdığım bu bölümün başlığı **"Bütün Neşen Düşünceye Kadar!"**. Bölümü, sigara için dışarı çıkan abiyeli kadınlar ve takım elbiseli adamların oluşturduğu minik çemberlerin iç dinamiklerine değinerek bitiriyorum.

"Bir Yatırım Aracı Olarak Düğün" başlığı altında gelin ve damadın masaları dolaşarak el öpmesi, fotoğraf vermesi ve takı kapması ritüelini anlatıyorum. Bu bölümde, **"Sen Beni Bildin mi?"** alt başlığı altında, gelin ve damadın çeşitli doku ve kokulara sahip yüzlerce eli öpmesini, Marx'ın "Ölümlerin gelenekleri yaşayanların üzerine bir kâbus gibi çöker" sözü eşliğinde açıklarken, elini öptüren uzak akrabaların, "Sen bizim elimizde büyüdün" yüz ifadesine karşın "Lan bunlar kim?" diye düşünen damadın yapay hürmetine değinmeyi düşünüyorum. **"Kim Ne Taktı?"** alt başlığıyla, bir Mobese kamerası yoğunluğunda çalışan annelerin görsel hafızasına hayran oluyorum. Gelin ve damatla çekilen fotoğraflarını beğenmeyen kadınlar ve fotoğrafın fiyatını pahalı bulan adamlar, düğünün gidişatını etkilemeyen ufak sıkıntılar olarak bu bölümün son başlığını oluşturuyor: **"Onu da Alayım 30'a Bırak"**.

"Düğünün Merkezi Pisttir" başlığıyla öpülen eller ve kapılan altınların ardından, yeniden ama bu defa daha büyük bir coşkuyla toplanılan piste dönüyorum. Pistin dolduğu ve saatler ilerledikçe terlediği bu dakikalara, **"Pulp Fiction'dan Hayali Çamaşır Yıkamaya Oynama Çeşitleri"** alt başlığı altında giriş yapıyorum. Pistin tamamıyla dolduğu bu dakikalar kitabımın en yoğun ve en karışık bölümlerinden biri olacağından bu bölümün sadece başlıklarını vermekle yetineceğim: **"Piste Çıkıp da Oynamama Sanatı: Alkış Tutan Eller, Yeri Döven Ayaklar"**, **"Pulp Fiction Hareketini Hâlâ Yapan Abiyeliler Neden Utanıyor?"**, **"Pistten Hiç İnmeyen Kuziş Neden Masada Oturanları da Çağırıyor"**, **"Kolundan Çekilerek Piste Sürüklenenin Başarı Şansı Ne?"**, **"Maşallah Gelin Kıvrak Çıktı Tespiti Bir Övgü mü Yoksa Yergi mi?"**, **"Bütün Çağrılara Rağmen Piste Gelmeyen Adam Neden Düğüne Geldi?"**, **"Ne Çalarsa Çalsın Piste Sabit Bakan Yaşlılar Yaşıyor mu?"**,

"Düğün Salonunun Arka Taraflarında Kendiliğinden Oluşan Yapay Pist Neden?", **"Kubat'tan 'Halkalı Şeker' tamam da Faruk K'dan 'Bomba'yı ne ara ezberledik?"**, **"Limitli Alkolün Bitiminde Garsona Gevrek Gevrek Espri Yapanlar Başarılı Olabilecek mi?"**, **"Serdar Ortaç'la Havayı Döven Bu Eller Benim mi?"**, **"Damadın Arkadaşının Diz Çökerek Geriye Kaykılması Geçerli Bir Düğün Mizahı mı Yoksa Rezillik**

mi?" Pistin genel dinamiklerine ayırdığım bunlar gibi onlarca başlığın ardından biraz daha özele indigim ve **"Düğünün Asosyalleri"**ni irdelediğim bölümde, **"Aşırı Oynayanla Göz göze Geline, Aşırı Oynayanın Hareketlerini Taklit Eden Beceriksiz"**, **"Sadece Tempo Tutanlardan Oluşan Bir Çember"**, **"Çemberin İçine Çekilenin Dramı"**, **"Pist Yıkılırken**

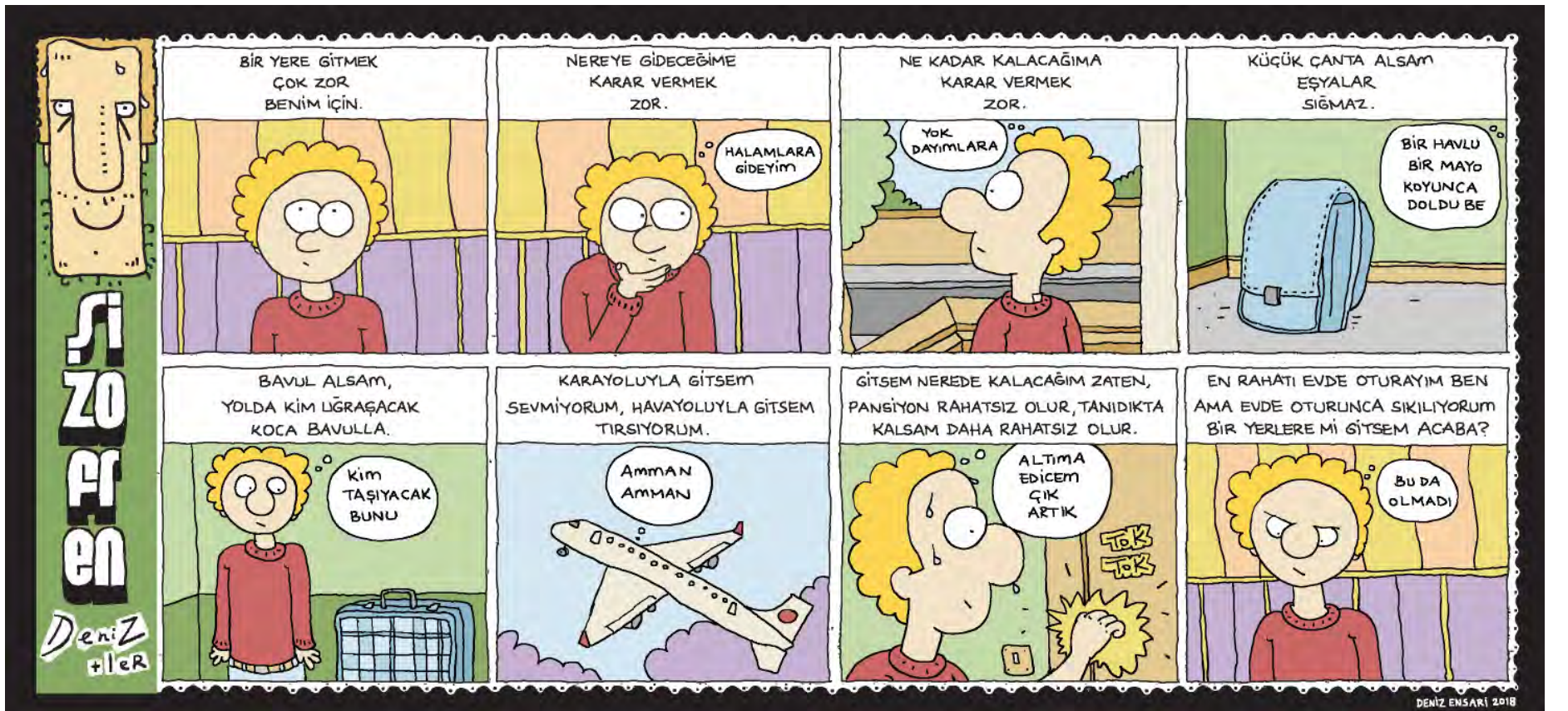
Elindeki Telefonda Başını Kaldırmayan Ergeni Niye Getirdiniz?", **"Benden Bu Kadar Anlamında Ellerini Kaldırıp Pisti Terk Eden Adam Bir Kayıp mıdır?"** gibi bir sürü alt başlık açıyorum. Kitabın bu bölümü, gecenin ilerleyen saatlerinde gittikçe yerelleşen pistin şekil değiştiren yapısıyla devam ediyor: **"Kız tarafının mı Yoksa Oğlan Tarafının mı Memleketi Baskın?"**, **"Bilmesen de Çık Kollarını Aç: Harmandalı"**, **"Dekolteli Kuziş, Hayali Çamaşırı Yıkarken Erkeklerin Aklından Geçenler"**, **"Halay Bilenlerin Yüzündeki Ciddiyet ve Bilmeyenlerin Gereksiz Neşesi"**, **"Halayın Başını Tutan Orta Yaşlı Adam Solcu mu?"**, **"Halayı Çok Bilen Orta Yaşlı Kadınların Evlenememe Sebebi Sakın Halay Olmasın?"**, **"Halayı Terk Eden Bir Adam Yüzünden Serçe**

Parmağı Bir Kadınlıkla Birleşen Adamın Psikolojisi", **"Pistten İnmeyen Adam Kimin Akrabası?"**, **"Yuvarlak Bir Piste Kaç Adet Tempo Tutan Çember Sığar"**, **"Erkek Gömleklerinin Sırt Kısımındaki Üçgen Ter ile Kadın Abiyelerinin Üçgen Sırt Dekolteleri Alansal Olarak Birbirine eşit mi?"**... Bölüm, kimsenin tam olarak çözemediği ve okuyucudan da yardım isteyen bir başlıkla sonlanıyor: **"Bütün Bunlar Olurken Gelinin Aşırı Mülâyim Babası ile Damadın Alkol Sever Babası Nerede?"**

Düğünün bitişini anlatan bölümün başlığı **"Şenlik Dağılıyor"**. Bu bölüme topuğuna peçete sıkıştırarak "düğün topalı" kadınları anlattığım **"Mahvoldum!"** başlığıyla giriş yapıyorum. Düğün dağılırken bu kadınlar, düğünde aşırı dekoltesiyle ilgi çeken bir kadın için, **"Hiç Yaşına Yakışmış mı?"** başlığını açarken, aynı kadın için erkekler, **"Yalnız Hatun Taşı!"** başlığını açıyorlar. Düğünün sonunda mekândan ayrılmamakta direnen gelin ve damadın arkadaşları, **"Abi burdan bir yere gidiyor muyuz?"**, **"Yok Abi Biz Yarın Erkenden Yola Çıkacağız"**, **"Benim Arabada Yer Var"** gibi önemsiz bir iki başlık açarak yok olurken, kayıinvalideler son kozlarını oynamak üzere kendi evlatlarına yanaşıyorlar: Gelinin annesinin kızına söylediği, **"Yalnız Servet Halanlar Çok Bozulmuş"** ve damadın annesinin oğluna söylediği, **"O Enişteleri Ne Biçim Adam Öyle!"** başlıklarıyla **"Şenlik Dağılıyor"** bölümün finaline yaklaşıyoruz. Bölümün finalinde, gelin ve damat o gece kalacakları otel odasına gidiyorlar. Evliliğe giden bu yolda gelin, "Yalnız Servet halamlar çok bozulmuş," diyerek annesini evliliğe ilk defa sokarken, Servet halanın kim olduğunu bile bilmeyen damat ortamı yumuşatmaya çalışıyor: "Yalnız enişten süper adammış."

Kitap projemin sonraki bölümleri sırasıyla "Balayı" ve "Düğün Sonrası Evlilik Hayatına Giriş" başlıklarını taşıyor. Haftaya devam ederek işin bokunu çıkarmak niyetinde değilim, ama yine de kitabın final bölümüne ait ana başlığı yazmak istiyorum. Bu başlık, düğün için yaşanan onca şaşanının ardından evlilik hayatına kalan en büyük sorudan oluşuyor: **"LİBİDOM NEREDE?"**

LIBİDOM NEREDE?

Çarpışma İpek & Burak

Yazar: G. Z. E. OKY

"dünya bir hayal dolabıdır/ aynalardan geçer"
Asaf Halet Çelebi

SABAHA KARŞI

Günün eli kulağında. Şafak söktü sökecek. Hiç bilmediğim, duymadığım gizemli, tuhaf tınılarla ötüşen sihirli kuşlar. (uykusu kaçmış yazar yine perdeyi aralar) Bir eylül serinliğinin ilk sabahı mı. Palmiyeler ürperiyor. Ne gelip geçen bir araba, ne bir insan evladı; ne bir köpek. Kuş bile yok. Sesleri var kendileri yok. (uykularında mı konuşuyorlar) Boş. Cadde bomboş. Tek bir genç adam uzaktan. Elindeki ekrana baka baka yavaş yavaş yürüyor. Alacakaranlığın içinde sıra sıra palmiyelerin arkasına her girdiğinde yanıp sönen ekranın ışığı. (zehirli bir ateş böceği gibi) Hiç başını kaldırmadan koca caddeyi boydan boya geçip gidiyor. Gün doğacak, ilk kızıl ışıklar dağlarda. Kafanı kaldırıp bir kere olsun bak. Bak. Bir kere. Birinle yazışıyor olsan ; o da değil. Yazık. Dur bi. Bi mola ver. Günün nerdeyse bütün anlarını telefonlaya telefonlaya pıllık pırtık, parça pinçik lime lime edeceksin: rendeleyeceksin. Yapacaksın zaten.

ÖĞLEN

Bunaltıcı sıcak. Eylül meylül gelmemiş meğer. Ekimde geliyor artık o; Eylül, anca. Epeydir böyle. Serin hava ummuş, ta nerelerden kalkmış gelmiş eylül turistleri. Elleri şemsiyelerle Çinliler. Kaleiçi'nde.

Ruslar da geçiyor. İranlılar da çok. Amerika tarafından hareket çekilen üç ülke. (pek çok sevdiğim üç büyük kültür) Rastlantı mı. Sanmıyorum. (bir dünya savaşı öncesinin mecburi saflaşmalarının ön belirtilerinden biri mi?—girmeyelim o mevzulara, ağzımdan yel alsın—)Bizi de kat dörd. Diğerlerini biliyoruz gene az biraz, ama Çinliler; Çinliler yeni. Durup bakıyorum geçişlerine. Ölçülü ölçülü gülüşüyorlar. Herbir şeylerine ayrı ayrı ayılır bayılırım. Önce resimleri, (o sisler içinde kademe kademe silinen büyüleyici dağlar, ağaçlar, kıvrım kıvrım,boğum boğum o dallar-yine çok sevdiğim, Matisse, Van Gogh ve Balthus; o müthiş uzak doğu resim sanatından çok, çok etkilendiler onlar da) heykelleri, hat sanatları, (o muazzam kaligrafi) porselenleri, ahşap mobilyaları, mimarileri... o evler, o kiremitler, gitgide küçülen

Asaf Halet Çelebi 1907-1958

kat kat sivri, kıvrık uçlu o damlar... (hele o rengarenk ejderhalar) Tek bir kağıt kırmızı Çin feneri başımı döndürmeye yeter benim. (Çivit mavi desenli bir fincan; o da olur) Eski Çin'de (Japonya'da da hakeza) resimler aynı şiirler gibi; zaman zaman açılıp bakılmak için yapılmış. Sonra da özenle katlanıp tekrar muhafaza edildiği özel kutusuna konulup kaldırılıyor. Hep ortada değil. Çok yaklaşılarak incelenirmiş resim, üzerine iyice eğile eğile. Batının yağlıboya tabloları gibi uzağa geri geri gidilerek bakılmıyor. Hele o şiirler. Olağanüstü şairler yaşamış eski Çin'de. Üç büyükler deniyor onlara. Bütün Çin tarihinin en büyükleri. Onlardan, onların en akılcısı, en bilgisi sayılan şair Du Fu'nun bile: "Onun şiirleri ruhları ve şeytanları ağlatır" dediği en büyük, tek rakibi rind meşrep Li Bai. (Li Po diye de biliniyor, alıntı

Li Bai (Li Po) 701-762

yapmıştım bir şiirinden bu köşede)

"Oturmuş içiyorum, tek başıma/ gökyüzünün altında/ yalnız/ Kaldırıp fincanımı parlayan aya /

ey ay gölgemi getir bana/ Şimdi üç olduk işte,/ Bir ben, bir ay, bir de gölgem/ Ay anlamaz ama içkiden" Bu sihirli dizelerin yazarı Li Bai (Li Po); efsaneye göre; yine sarhoş olduğu bir gece Yangtze nehrinde, ayın suda

parlayan yansımasını kucaklamak isterken nehre düşer . Ölü. (bin üç yüz sene öncelerinden söz ediyorum) Li Bai'nin, Du Fu'nun, Bai Juyi'nin şiirleri

Han Yu 768-824

bebeklerin kulaklarına fısıldanmış oralarda. Şiir o derece önemli Çin kültüründe.

O üç büyüklerden biraz daha sonra yaşamış yine çok önemli şair Han Yu; Bir İngiliz yazar Thomas Watters, Çin'de bir Konfüçyüs tapınağını gezerken (neredeyse şairden bin yıl sonra bir zamanlar; 1800 lerin ikici yarısında geziyor) çok değerli bir Han

Yu şiiri yazması görür, iyice yaklaşır. Görevli onu durdurur; Han Yu şiirine dokunabilmesi için önce ellerini gülsuyu ile yıkaması gerektiğini bildirir" Ya, böyle işte, bu işler...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Kafayı yedim

Valla yedim, **kendimi bi karınca olarak görüyorum** şu anda. Ha karınca nasıl yazı yazıyor? Bu da sorulabilir. Tabii ki karınca yazı yazmıyor. Telefonunun **teks** tu sipiç (yani sesimi anla, onu yazıya dönder) özelliği açık. Yani bu satırları aslında konuşuyorum da diyebilirsiniz. İşler birazdan daha da karışacak...

Uzun süredir uzun sürenin

ne kadar bir uzun süre olabileceğini düşünüyorum. Yani bir yandan da düşündüğüm süre de uzun bir süre olmayabilir. Her şey göreceli. Senin karnın bir gün ağırır, elalem bir hafta, en bilemedin yedi günde yer bitirir. Çok kitap okusam böyle olmazdı. Tam aptal olmuşum okumaya okumaya. Okuduğum yıllarda da aptaldım **ama insan aptallığını yaşlandıkça** daha çok farkediyor. Aptallığın geliyor yanına "Hacı gel yeaa şöyle bi şekil yapalım" diyor. Sen ona uyuyorsun, aptallık zaten mutlu, leş gibi takılıyor. Sen naapacaksın? Aptallığın sen büyüdükçe büyüyor. Ya da insanlar daha büyük görmeye başlıyor. Bebekken yaptığın bir şeyi şimdi yapsan ne olur? Öyle bak... Bebekken aptallık mega gibi ama bir şekilde seni **"Ya bu daha bebe"** diye görüyorlar....

Etrafımız büyümeyememiş bebelerle dolu. Ben de bir **kripto bebeyim**. Bebeiiimmdin...

Bir keresinden bahsedeyim biraz. Bir keresinde, Milliyet Liseler Arası Müzik Yarışması'nda yıllar önce... Yıllar önce ki **Burak**

Kut yarışmaya **Kabataş Erkek Lisesi** adına katılıyor. Beyaz bir takımı var. Acayip görünüyor, hepimiz sivilceli liseliyiz sonuçta. Çıkıyor, Queen'den Bohemyan Rapsodi'yi söylüyor... Onlardan önce biz çalacağız. Davula oturmuyorum. Bir sonraki lisedeki elemanın ya da okulun imkanı varmış, trampet filan getirmişler. enstrümanları var, daha liseliyiz ya! Neyse ben parçaya giriyorum, artık ne cenaplığım varsa, trampete ikinci vuruşumda trampetin derisi **"Topatan karpuzul!"** diye patlıyor. Yırtılıyor yani. E öf yani... Hemen diğer parçaya geçerken trampeti çıkartıp benim dandik trampetimle değiştireceğim. Yan tribün o klasik **"boğaz kesme"** hareketini yapıyor... **Tırsan Lojistik**... Neyse ki kesmediler, sağ olsunlar. O çocuklar şimdi ne yapıyor acaba? Bence beni görseler, o hareketi yine yaparlar. Kimseye de yanlış gözle bakamam. Sonuçta karıncalık bunu gerektirir...

Ormanda yürüyorum galiba. Üzerimde yapraklar var.

İlk albüm her zaman daha kolaydır. Çünkü elinde avucunun içide ne varsa yığarsın. Ama ikinci albüm öyle mi? İkinci albüm belan olur, peşinden kovalar, ilki iyiyse sıkıntı yaratır. Ne yapacağım dersin... Her şeyin ilki ve ikincisi gibi. Ne acayip değil mi?

Yaprakların altı hafif rutubetli ama iyi geliyor bana nedense. Ktır ktır yürüyorum, Cüneyt Arkin'in kör olduğu filmde kendisini eğitmesi için dövdürdüğü adamlardan tonlarca dayak yedikten sonra, birden mevzu ayması ve **KULAKLARIYLA GÖRMESİ** gibi... O sahneyi bilir misiniz? Kör Cücü, herkesi

döver sonunda. Acayip bir film bu arada, intikam alan diğer arkadaşının da elleri yok... Bu arada hazır olun, kötü adamın oğlunun kolları ve bacakları yok (bu son kolsuzluk kısmı başka bir film olabilir). Bu yüzden **intikam şov** var. "Bu nasıl film?" dersiniz de adı ve künyesi de şöyle: **Ölüm Görevi**

Film, suçluların peşinde amansız bir mücadele veren polis şefi Şahin'in hikâyesini anlatır. Şahin ve arkadaşı Turgut, global bir suç örgütü hakkında delil toplamak üzere görevlendirilir. Bu suç örgütünün başında Haşmet ve Denisoş vardır. Şahin, normal hayatında hayırsever bir iş adamı rolünde olan Haşmet'in iç yüzünü gösteren birçok delil toplar. Ancak örgüt, gerçekler tam açığa çıkacakken iki polis memuruna bir tuzak kurar. Turgut ellerini, Şahin ise gözlerini kaybeder. İki arkadaş da hayata küser. Şahin'in sevgilisi Lale, Şahin'e hayata tutunmasında yardım eder. Şahin intikam almak için hazırlanmaya başlar.

Yönetmen: Cüneyt Arkin
Senaryo: Safa Önal
Yapımcı: Berker İnanoğlu
Görüntü Yönetmeni: Kenan Kurt
Oyuncular: Cüneyt Arkin, Perihan Savaş, Eşref Kolçak, Firuz, Nejat Özbek, Turgut Özatay, Atilla Ergün, Süheyl Eğriboz, Şebnem Naz, Nubar Terziyan, Yusuf Sezer, Memduh Ünsal, Tefvik Şen, Ekrem Dümer, İlhan Hemşeri, Ata Saka, Ercan Yazgan, Aydın Haberdar, Yedigöller Ejder, Mehmet Uğur, Yusuf Çetin

-Yok ya yemedim, ne yiyeceğim?

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin
Gülmen

Buralara asıl
Eylül'de gelecek.

Benim elimde siyah tavşan var, bebeğimin elinde beyaz tavşan. Levent gibi bir yerlerdeyiz. Bebeğim ağlıyor, adres burasıydı ama burası neresi diyor. Sokak diye aradığımız yer meğerse merdivenmiş. Dur bakalım ağlama, belki burada sokaklar merdiven olabiliyordur diyip cep telefonundan kontrol etmek

için siyah tavşanı taşıdığım kutuyu yere bırakıyorum; hemen iki tane kedi gelip kutuyu koklamaya başlıyor. Kedilerin biri alaca, biri batık tişört gibi desenli. Mahallenin kedisiyle tartışmak istemediğim için, siyah tavşanı yerden kaldırıyorum, bahçe duvarı gibi bir duvarın üzerine koyuyorum. Bahçe duvarını çevreleyen ligüstrümler arasından, terminatör 2 filminde sıvı metale dönüşebilen robotun hapishane parmaklıkları arasından geçmesi gibi iki tane kedi daha çıkıyor, tavşanın taşıma kutusunu yalamaya başlıyor. (Ligüstrüm bahçe düzenlemelerinde sıklıkla çit olarak kullanılan bir bitkidir, her gün görürsünüz, bazen ellersiniz fakat ismini bilemeyebilirsiniz. Terminatör 2 ise muhteşem bir filmidir.) Bebeğimin ağlaması, tavşanımın rahatsız olması ve veterineri bulamamamız üst üste geldiği için sinirlerime hakim olamıyorum, tavşanın kutusunu yalayan kedilerden birinin kafasını tutup, "senin kariyerini bitiririm, buralarda bir daha iş bulamazsın" diye tehdit ediyorum. Bir şey yapacağımdan, ya da bu civarlarda borum öttüğünden değil. Sadece boş bir

tehdit. Gitsin diye. Tırmıklar diye düşünüyordum ama onun yerine gözlerini kapatıp tekinsiz bir ayının karanlık kelimelerini fısıldıyor:

Kedilerin anası / Mamaların tanrısı / Duy çağırımızı / Hiç evlenmemiş olan / Kedilerle konuş / Yardıma gel / kavgaya et onlarla!

"Büyü yapma piç!" demeye kalmadan sokaktaki kedilerle ilgilenen teyze evlerin birinden çıkıyor. "Kediye neden vuruyorsunuz? Ancak zararsız hayvanlara vurarak mı erkek olduğunuzu hissediyorsunuz? Bunlara hayvan diyoruz ancak keşke bu hayvanların olduğunun binde biri kadar insan olabilseniz!" diye bağırarak üstüne yürüyor. İşte bu yüzden kedilerle tartışmak istemiyordum. Bunlar her zaman kirli dövüşürler. Olanı olduğu gibi söylemekten başka çarem yok:

Vurmadım, kafasını avucumun içinde sıkıttım. Tavşanımın taşıma kafesini yalıyorlar! İnsanın eşine, kızına laf atılması gibi bir hareket taşıma kafesini yalamak. O yüzden tartıştık. Yoksa ben hayvan sevmeyen bir insan değilim, öyle olsun tavşanla ne işim var? Bazen, bazı günler, tavşanla paylaştığım çalışma odasına ışık belli bir açıdan vururken, ögle sakinliği bütün evi kaplamışken bu hayvana bakıyorum. Öyle zamanlarda hissettiğim sevgi soyut bir kavram olmaktan çıkıp elle tutulur, gözle görülür

bir şey olarak önümde beliriyor. Bizim kırılğan vücutlarımız bu büyüklükte bir sevgiyi hissetmek için tasarlanmamıştır! Kursağıma takılan bu hissiyatı beni nefessiz bırakıp boğmadan önce göz yaşları içinde bildiğim bütün tanrılara yakarıyorum: Ey tanrılar! En azından bunu ölümden sakının! Bu tavşanı

silin defterlerden, kayıtdışı sonsuza kadar yaşasın. Suratına bir bakın! Bunu sakının...

"Madem hayvanseverdiniz, dışarıda evsiz milyon tane kedi yavrusu var, neden kedi sahiplenmediniz? Kusura bakmayın ben sizin hayvansever olduğunuza inanmıyorum. Arkadaşlarınıza hava olsun diye hayvanı alıyorsunuz, hayvana bakıyorsunuz. Ama kedi almıyorsunuz!" diye bağırdı teyze. Beyni kediler tarafından yıkanmış, sorgusuz sualsiz kedilere itaat etmeye programlanmış bir "mankurt"a dönüştürülmüştü. Tartışmak faydasızdı. "Buralarda veteriner polikliniği varmı, nerede biliyor musunuz? Taksi burada bıraktı ama burada yok sanırım?"

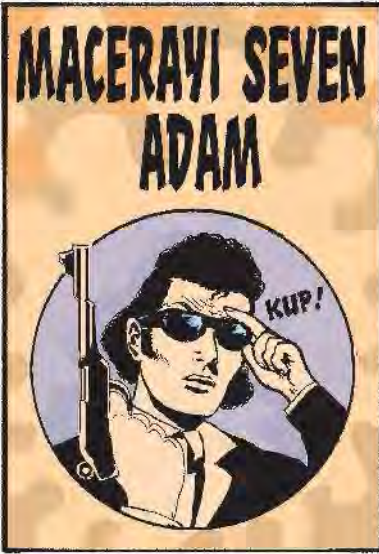
diyerek konuyu değiştirdim. "Hırsız onlar, dolandırıcı, gerçek hayvansever değiller. Sokakta bu kadar kedi var ama hiçbirini almıyorlar." diyerek konuyu değiştirdi.

Bir şekilde veterineri bulduk. Siyah tavşan iki gündür hareketsiz yatıyordu, filmini çektiler. Gaz yapmış, gazı varmış, gaz giderici ilaç verdiler. Ben de zamanında aynı şikayetle hastaneye kaldırılmıştım, nasıl bir sıkıntı olduğunu biliyorum. O yüzden dalga geçmedim, patisini sıkıttım, ben buradayım diye kulağına fısıldadım. Beyaz tavşanı da "hazır veterineri gidiyoruz, onun da bakımı yapılsın" diye yanımda getirmiştik. Çok sağlıklı maşallah denildi, kafası okşandı.

Bütün bunlar gerçekten oldu ama ben yine de eve döndüğümde olanları rüya tabirleri sitesine, kronolojik sırayla yazdım, ne anlama geliyor diye sordum. "İşlerinizin yolunda gitmesini istemen bir kişiyle tanışacağınız, ancak bu kişinin emellerine ulaşamayacağı ve işlerinizin yolunda gideceğine dalalettir" çıktı. Açıkçası o gün yaşananları düşününce başımıza gelen tam da bunlardı. Demek ki bir şeyler var.

Annesinin yakışıklısı.

Haftalık Mizah Dergisi | 13 EYLÜL 2018 | Sayı: 576

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Asmalimescit Mah. Asmalimescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 - ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33

Genel Dağıtım: DPP - 0(212) 622 22 22

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatlı 320 TL Yurtdışı: www.interdictum.de adresinde

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Mürekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

